

ဆုမြတ်မ္မနိဗ္ဗာန်

ကိုယ်ယောင်ချောက်ပွင့်တဲ့ နင်းဆီတို့ရဲ့သင်

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အမုန်းစာရင်း (၇)ခုနှင့် ရှင်သန် နေထိုင်ရပါသည် ဆိုလျှင် ဘယ်သူက ယုံမည်နည်း။

မယုံမရှိကြပါနှင့်။ အဲဒါက အမှန်ပဲ ဖြစ်ပါသည် ။ ထိုအရာများကို ဘာကြောင့် မုန်းသည် ဟု မပြောပြမီ အဲဒီအမုန်းစာရင်းကို ဦးစွာပြောပြ ချင်သေးသည် ။

အဲဒီအရာများမှာ

(၁) "ဒေါနအေး" ဟူသော သူကြီးသားနာမည်လိုလို၊ နှလုံးအားတိုး ဆေးနာမည်လိုလို ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်၏ နာမည်။

(၂) ထိုနာမည်ကိုမှ အလွန်မုန်းစရာကောင်းလောက်အောင် "ဖိုးအေး" ဟု ဖြတ်တောက်ခေါ်သော ကျွန်တော့်အဘွား၏ အသံဝါဝါကြီး။

(၃) မရိုးနိုင်အောင် စားရသော Breakfast ပဲပြုတ် ထမင်းကြော်။

(၄) အင်မတန်မုန်းရသည့် အဘွားအကြိုက် ချက်ပေးထားသော ဖြူ ရော်ရော် ပေါ့ရွတ်ရွတ်ဟင်းများ (ဥပမာ ... ငါးအဖြူထည်ချက်၊ အမုန်း ဆုံး ဖေးဗရိတ်)။

(၅) ထိုဟင်းများကို ချက်ပြုတ်သော ကမ္ဘာ့အညံ့ဆုံး အချက်အပြုတ် ပညာရှင် (ကျွန်တော်က ချီးမြှင့်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်) ဒေါ်နက်ကျူတ်။

(၆) နေရာတကာမှာ ဗျစ်စိ ဗျစ်စိ လိုက်ပြောလွန်းသဖြင့် ဒေါ်ဗျစ်စိဟု တိတ်တခိုး နာမည်ပေးထားသော အဒေါ်အပျိုကြီး အန်တီယမုံ။

(၇) ခိုင်းစရာရှိလျှင် လက်သွက်သလောက် မုန့်ဖိုးပေးစရာရှိလျှင် အလွန်မေ့ဟန်ဆောင်တတ်သော အဘွား ဒေါ်ခင်ခင်ကျော်။

တို့ ပဲ ဖြစ်ပါသည် ။ သူတို့တစ်တွေဟာ ကျွန်တော့်ကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် နှိပ်စက်နေကြသူများ ပဲ ဖြစ်သည် ။

အဲဒီ အမုန်းစာရင်း (၇)ခုကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်မှာ အတော့်ကို အီစိမ့်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း လွတ်မြောက်ရာလမ်းကို ရှာမတွေ့နိုင်သေးချေ။

ကျွန်တော်ရဲ့ ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့ တစ်နေ့ အလွန်ပျင်းစရာကောင်းသော အမုန်းစာရင်း (၇)ခုကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေသာ မရှိလျှင် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းတောင်မစဉ်းစားတတ်ချေ။

"ဖိုးအေး ... ဖိုးအေးရေ ဖိုးအေး"

သူသည် ထိုအောင်မြင်သော အသံဝါကြီးကို ကြားလျှင် ခေါင်းကိုက်သွားရလေသည် ။ သူ့နားထဲတွင် တော့ ခေါ်သံဟာ ဖိုးအေးဟု မကြားတော့ပါ။ အဘွားအမြန်ခေါ်သဖြင့် ဖေးဟူသော အသံကြီးကိုသာကြားတော့၏။ ဖေး ဆိုတာလည်း ဖိုးအေး ပါပဲ။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်များကြားလျှင် အဘွားဟာ အိမ်ကခိုင်းသည့် ကောင်လေးကို အော်ခေါ်နေတယ်ဟု သာ ထင်ကြမှာ မလွဲ။ သူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မို့ ပြောတာ မဟုတ်ချေ။ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် ကမ္ဘာရွာကြီး၏ ရွာသားတစ်ယောက်ဖြစ်သောသူဟာ ထောင်တာက

ထောင်၊ လန်တာကလန်၊ ထောင်လန်တာ အဲလေ ... အော်တာက အပျံ
စားဆံပင်ပုံနှင့် နားမှ စိန်နားကပ်ဝတ်ထားသော အပြတ်ဟော့ရှော့နေ
တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဒီလို မြေးချောချောလေးကို ဖိုးအေးဟု ရုပ်ဆိုးပန်းဆိုး ခေါ်ဝေါ်ပစ်
တာတော့ သူ ကတယ်ပဲ မခံချင်လှပေ။ အမှန်တော့ ဒေါနအေး ဟူသော
မြန်မာ့ဆေးနာမည် ပေးထားခဲ့တာကိုက စလွဲနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

"ခေါ်လိုက်ရတာ ဖိုးအေးရယ်၊ အမလေး ... နင့်ခေါ်ရတာ မောလိုက်
တာ၊ နှလုံးတုန်လိုက်တာ၊ ရေပေးစမ်းပါဦးဟဲ့"

သူက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် အနားက ရေခဲသေတ္တာလေးထဲမှ ရေတစ်ဘူး ထု
တိယူကာ အဘွားကို ရေထည့်တိုက် ဆက်သတော်မူရသေးသည်။ ။
အဘွားဟာ အဲဒီလိုပင် ခိုင်းစရာတစ်ခုခုရှိလို့ ခေါ်တာဖြစ်သော်လည်း အဲ
ဒီ အော်ရီဂျင်နယ်ခိုင်းစရာမလာခင် ကြားဖြတ်ခိုင်းစရာ တစ်ခုလောက်
တော့ ပေါ်လာတတ်စမြဲဖြစ်သည်။ ။

ကံမကောင်းလျှင် ကြားဖြတ်ခိုင်းစရာမှားမှာ တစ်ခုမကတတ်ချေ။

"အဘွား ဘာခိုင်းစရာရှိလို့ လဲ"

"ခဏနေ ငါ အပြင်သွားမလို့ ၊ အဲဒါ နင် အဆင်သင့် လုပ်ထား"

"အာ ... သား မအားဘူး အဘွား"

"ဟဲ့ မအားလို့ မရဘူး၊ နင်က ဘာအလုပ်များ ရှိနေလို့ လဲ ၊ သူက
များ မအားဘူး ရှိရသေးတယ်"

"ဟာ ရှိတာပေါ့၊ သားလည်း ခဏနေ အပြင်သွားတော့မှာ ၊
ဒါကြောင့် အဘွားကို ပြောတာပေါ့၊ ဒရိုင်ဘာငှားထားပါ ဆိုတော့လည်း
ကပ်စေးနှဲနေတယ်"

"အမလေး.... ကပ်စေးမနဲ့ဘူး၊ မယုံလို့ ဟေ့ သိရဲ့ လား၊ ငါလို အဘွားကြီးကို သူတို့ က တစ်ချက်တွန်းပဲ ရှိတယ်၊ ရှာဖွေတောင် ငယ်ငယ်လေးတည်းက ခေါ်ထားတာမို့"

သူက မဲ့ရွဲ့ကာ နှာခေါင်းရှုံ့ပြရုံမျှအပ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ချေ။ အဘွားဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံသော အဲဒီစိတ္တကြီးကလည်း ရှိသေးသည်။ သူ့ကိုယ်သူ စိန်တွေဖြုတ်သီးနေအောင် ဆင်ယင်လျက် အဲဒါတွေကို ခဏနေ ဓားပြလာတိုက် အနုကြမ်းစီးခံရတော့မလို ဖြစ်နေသော ဖီလင်ကလည်း ရှိသေးသည်။

ဒါပေမဲ့ မဝတ်ဘဲနဲ့ လည်း မနေနိုင်။ အဲဒါတွေမှ ဝတ်မထားလျှင် သူ့ကို လူ့အသိုင်းအဝိုင်းကြီးမှ ဖယ်ကျဉ်းထားခံရတော့မလို စိတ္တဇကလည်း ရှိနေပြန်သေးရာ သူဟာ အဘွားရဲ့ ကိုယ်လုံးပေါ် စိန်အရောင်းပြခန်းကို တားမြစ်မနေတော့။

"ကဲ ကားကို စစ်ဆေးစရာရှိတာ စစ်ဆေးထား အသင့်ပြင်"

"ရယ်ဒီပဲဗျာ၊ ထွက်လာခဲ့တော့"

"ဟင်း နင်ကလေ ငါ့ကိုဆို စေတနာကို မရှိတာ"

"အဘွားကဗျာ၊ မသောက်ဘဲနဲ့ လာရစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဖိုးအေးလို့ မခေါ်စမ်းပါနဲ့ "

သူက မရိုးနိုင်သော ဓာတ်ပြားဟောင်းတစ်ချက်ကို ဖွင့်ကာ တောင်းဆိုမိပြန်လျှင် အဘွားက ကြားနေကျပြက်လုံးကို မရိုးဟန်ဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောကာ

"ဟဲ့ မြေးလေးရဲ့ ၊ နင့်ကို ငါက အဲဒီနာမည်ကို အငယ်လေးတည်းက ခေါ်တာတာဟဲ့၊ မင်း နီတာရဲဘဝတည်းက ဖိုး

အေးလို့ ခေါ်လာတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် ပြောင်းလို့ ရတော့မလဲကွယ်"

ဖိုးအေးဆိုတဲ့ အမည်လေးက လှပါတယ်ကွယ်၊ ဘယ်လောက် ငြိမ်းချမ်းသလဲ၊ နာမည်ကြားတာတင် ငါ့မြေးလေး ရိုးသားမှန်း သိနေတဲ့ နာမည်လေးပါ"

"အင်းပါ အဘွားရာ၊ အင်းပါ သွားရအောင်ပါ"

"အေးပါ ၊ အဘွား ဝတ်ထားတာ အဆင်ပြေ အိုကေလား ကြည့်ပေးပါဦး"

"အိုကေတယ် အိုကေ၊ ထက်ထက်မိုးဦး စိန်ဆိုင်ကြော်ငြာတာ တောင် အဘွားလောက် မလှဘူး"

"အေး ငါ့မြေး ဖိုးအေး တော် လာပြီဟဲ့"

အဘွားက သဘောတကျနှင့် အူမြူးသွားလျှင် သူက အဘွားမသိ အောင် အသာကျိတ်ရယ်မိလေသည် ။ အဘွားနှင့် အန်တီယမုံတို့ သား အမိသည် အလှကြိုက်သည့် နေရာမှာ တော့ အတော်တူကြတဲ့ သူတွေ ဖြစ်၏။

သူ့ကို ခိုင်းသောနေရာမှာ လည်း အင်မတန်ပဲ တူကြပါသည် ။
